

Nr 256.

Av herr **Senander m. fl.**, om vissa ändringar i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Vid olycksfall i arbete utgår ersättning till den skadade, beräknat efter den årliga arbetsförtjänsten året före det olycksfallet inträffade, enligt i lagen om försäkring för olycksfall i arbete i § 6 stadgade inkomstgrupper med den jämkning efter skälighetsprövning samma lags 9 § medger. Denna beräkningsgrund för ersättning vid skada i arbete är synnerligen oförmånlig för arbetare i allmänhet men alldeles särskilt för yngre arbetare, vars löner enligt gällande avtal och anställningsår undergår förskjutningar uppåt. Men i ännu högre grad ogynnsam är denna beräkningsgrund för kategorier, som erhålla ersättning efter den i § 9 medgivna skälighetsprövningen, då denna erfarenhetsmässigt har visat sig ske i underkant. Beräkningsmetoden är därtill i sina verkningar ogynnsam vid uppåtgående konjunkturer och stigande levnadskostnadsindex. Därtill är den i princip oriktig. Enligt vår mening bör ersättningen beräknas efter den förlorade arbetsförtjänst, den skadade hade vid olyckstillfället. Denna mer praktiska och betydligt ändamålsenligare beräkningsgrund för ersättning kan icke ur försäkringsteknisk synpunkt vara svårare att bemästra än varje annan nödvändig bedömningsakt, som berör rätten till olycksfallsersättning, varför vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i »lagen om försäkring för olycksfall i arbete» att beräkningsgrunden för ersättning vid olycksfall blir den genomsnittliga arbetsförtjänsten per arbetsdag under de tre månaderna före olycksdagen samt att, där olycksfall drabbar arbetare, som nyss varit arbetslös, den genomsnittliga arbetsförtjänsten för motsvarande arbete blir bestämmande vid fastställandet av hans ersättning.

Stockholm i januari 1937.

Knut Senander.

Axel Nordström.

J. H. Brüdefors.

H. Hagberg.

Solveig Rönn-Christiansson.
